

Iskolánk tanévzáró ünnepségén elhangzott búcsúztató

Tanévünk legnagyobb ünnepén nagy tisztelettel és szeretettel köszöntöm végzős tanulóinkat, az őket ballagtató osztályfőnököket, a gyermekekre joggal büszke szülőket, meghívott vendégeinket, iskolánk valamennyi munkatársát, tanulóját és minden kedves jelenlevőt!

Egy ideillő idézettel kezdeném:

**„Érzed már: fogy az út, mégis szép...
Légy jó vendég! Búcsúznunk kell,
bár vágyunk még tart,
Képzeld el szívvel, van másik part.”**

Tisztelt Ünneplő Közösség!

Az út, mint szimbólum életünknek, monda- és mesevilágunknak szerves építőköve, magát az életet jelképezi. Az utakat sokáig nem érti meg az ember. Néha széles, az egyik út barázdás, meredek. Csak később tudjuk meg, hogy az utaknak értelmük van, elvezetnek valahová. Értelmük van és céljuk, de ezeket csak az utolsó pillanatban értjük meg, közvetlenül a cél előtt.

Kedves Ballagó Diákok!

Tervekkel, álmokkal, vágyakkal telve álltok most itt, de talán még nem értitek igazán, hogy mi értelme volt az elmúlt évek erőfeszítéseinek. Mi értelme volt a sok próbatételnek és kihívásnak. Szerintem nem baj, ha most így érezték. Többet kell ahhoz élni és tapasztalni, hogy igazán felismerjétek az iskola, a műveltség, a helyes magatartás elsajátításának jelentőségét.

De tudjátok azt, hogy az eredmény, a tudás és tapasztalat az, amely előreviszi sorsunk alakulását. Minden ballagás ünnepnap az iskolánk életében. Most biztosan azt érzitek, hogy az út, melyre nyolc évvel ezelőtt léptetek, talán túlságosan is gyorsan fogyott el. Hogy még maradtak ki nem használt lehetőségek, még meg kell tenni, lépni néhány akadályt. Bízom abban, hogy a szünetek forrása, a megélt iskolai programok, a kirándulások közös élménye, a tanítási órák emlékezetes monológjai, a számonkérések, s az elmúlt év rendkívüli oktatási formái mind-mind nyomot hagynak Benneteket, mint ahogy bennünk és osztályfőnökeitekben is. Útjaink hamarosan elválnak, de hiszem, hogy újra és újra visszatértek hozzánk, mert ez az iskola életetek első közösségi

színtere, s mint Kassák Lajos is mondta: „Aki elment, az elment, de aki egyszer nálunk volt, az többé sohasem mehet el tőlünk egészen.”

Visszaidézem, amikor kicsi elsősként megérkeztetek hozzánk, emlékezem arra a tanévnyitó ünnepségre 2013. szeptemberében. Akkor is mindenki Rátok figyelt, mint ahogy most is. Emlékszünk mindannyian a közös programokra, feladatokra, amelyek megerősítettek benneteket kitartásban, önbizalomban, tudatosítottak benneteket, hogy sok mindenre képesek vagytok. Mi itt mindannyian örülünk a sikereiteknek, apró örömeitekben, átéreztük a kudarcok fájdalmát, a bánatot, bosszankodtunk, ha néha úgy éreztük, hogy hiába dolgoztunk.

Kedves Gyerekek!

Móricz Zsigmond így ír a sárospataki iskolájáról:

„Kutya nehéz iskola volt abban az időben a pataki kollégium.
Jó iskola volt, szép iskola volt, nagytekintélyű iskola volt,
de nehéz iskola volt. Itt ugyanis a tanárok azt akarták, hogy a diák tudjon.”

Valószínűleg ti is ezt érzitek, amikor visszagondoltok a számtalan akadályra, megpróbáltatásra, feladatra, amelyek ebben az iskolában vártak rátok nyolc éven keresztül. A betűvetés és olvasás első lépései, a matematika néhol szinte megfejtethetetlen rejtelsei, a természettudományok megérthetetlen törvényei, szabályai, az irodalom olvasmányai, a történelem titkai, a testnevelés erőnléti edzései, a művészetek zenéi, házi feladatok, dolgozatok, beszámolók, feleletek, s az elmúlt és ezévi online oktatás nehézségei, melyek olykor leküzdhetetlen akadályként emelkedtek előttetek. S most mégis itt vagytok megkönnyebbülve, kicsit szomorúan talán, hogy most valami végleg végetért.

Igaz, hogy talán nagyobb bennetek az izgalom, kíváncsian várjátok a jövőt, az ismeretlent, vágytok a kalandra.

Ahogy végignézek rajtatok, elképedve látom, hogy a kicsi gyermekekből milyen magas, nagy, kedves ifjakká váltatok, majd Eszter néni, Hanna néni, Réka néni és Erika néni intő, óvó szavait követve érkeztünk el a mai naphoz.

A jó és kevésbé jó tulajdonságaitokkal együtt szerettünk benneteket. A szeretet a legnagyobb kincs, amit kaphat az ember. Szeretetünből merítsetek erőt, ha arra szükségetek lesz a jövőben. Gondoljatok tanáraitokra, akik nemcsak akkor

tanítottak benneteket, amikor a tábla előtt magyarázták a tananyagot, hanem minden apró jellel, mozdulattal hatottak rátok.

Kedves Szülők!

A család szerepét, melegségét, összetartó erejét semmilyen iskola nem képes pótolni.

Bízzanak benne, hogy bár egy gyermek nevelése közben sok borús pillanat is van, a végén mindig kisüt a nap.

Ha sok nehézséggel is kellett szembenézniük, most mégis büszkén tekinthetnek gyermekeikre, akik most kilépnek a nagybetűs életbe.

Köszönöm, hogy volt idejük gyermekük fejlődését még akkor is segíteni, ha úgy érezték, hogy az iskola követelményei, a környezet elvárásai hatalmas erőfeszítést kívántak Önöktől. Kívánom, hogy odafigyelésük, szeretetük maradjon ezen a szinten, mert gyermeküknek továbbra is ugyanilyen támogató, segítő szeretetre, odafigyelésre van szüksége. Köszönjük Önöknek mi is a támogató segítséget.

Kedves Gyerekek!

Kívánom Nektek, hogy egész életetek során legyen erőtök, kitartásotok a nehézségeket leküzdeni, alkalmazkodni a változásokhoz. Tudjatok megbocsájtani, szeretettel fordulni azokhoz, akik körülvesznek benneteket. A társas kapcsolatok alapja az adok – kapok egyensúly, akár szülő – gyerek, tanár és tanuló, barát és barát viszonyáról. Kívánom, hogy az itt szerzett alapok elegendőek legyenek ahhoz, hogy önmagatok számára, célt tudjatok találni, s azt megvalósítani. Nem kell mindenkinek nagy emberré válnia, elég, ha értékes emberek lesztek.

Őrizzétek meg az itt kötött barátságokat, ne feledjétek gyökereiteket.

Őrizzétek meg a legfontosabbat: a családot. A legtöbbet szüleiteknek köszönhettek. Tegyetek meg mindent azért, hogy büszkék lehessenek rátok.

Kívánom, hogy ha kiléptek innen a falak közül és elindultok, utatokat siker koronázza, boldogság kísérje. Útravalóul fogadjátok szeretettel:

**„Elbúcsúzom de ott leszek,
Ahol a szél zúg, a nap nevet.
Elbúcsúzom, de itt marad
Belőlem néhány pillanat.”**

Ez az idézet talán azért is találó, mert nem csak ti búcsúztok ezen a napon, hanem én is szeretnék elkészönni, tőletek , a kedves szülőktől, az iskola valamennyi dolgozójától, kollégáimtól, jelenlegi és volt diákjaimtól.

Búcsúzom Tőletek és az iskolától, 30 évi ittlétem után fájó szívvel ugyan, de teljességgel elkészönök, s remélem, hogy szeretett iskolám, ahol hosszú éveken át sok-sok diákkal, szülővel volt olyan jó és szép kapcsolat, amely még ma is él – tovább működik a legnagyobb rendben. Hadd mondjam el, hogy csodálatos érzés volt tanítani azokat a kisdíákokat, akiknek a szüleit is tanítottam valamikor 1. osztályban. Köszönök mindent a szülőknek, nektek Kedves Gyerekek. Köszönöm, hogy széppé tettétek az itt töltött éveimet. Tudjátok a tanár és diák kapcsolata egy kölcsönös kapcsolat. Mi igyekszünk minél több tudást adni nektek, tesszük mindezt nagy szeretettel, ugyanakkor mi is nagyon sokat tanulunk tőletek. Vannak élethelyzetek, s én is kerültem olyan helyzetbe, amikor a ti segítségetekkel jutottam túl a nehézségeken, tanítványaimtól kaptam az erőt ahhoz, hogy tovább tudjak menni. Hálás vagyok és leszek érte mindig.

Köszönöm minden volt és jelenlegi tanítványomnak azokat a szép éveket, amelyeket itt eltöltöttem, örökké meg fogom őrizni emlékezetemben.

Köszönök mindent a Szülőknek, Nektek Kedves Gyerekek, Kollégáimnak, Polgármester Úrnak, a Nővéreknek, s kívánok boldog, szép éveket ebben a szeretett, szép iskolában mindenkinek.

Isten Veletek!

Legyetek nagyon boldogok!

